

матеріально-технічної бази, забезпечення інформаційного ресурсу закладів охорони здоров'я відповідно до міжнародних стандартів; сприятиме впровадженню інноваційних технологій у щоденній медичній практиці.

Список використаних джерел:

1. Приватне право в сфері охорони здоров'я: виклики та перспективи. Київські правові читання. Матеріали міжн. наук.-практ. конф. Київ, 17 вер. 2020 р. [Електронне видання]/ Р. А. Майданик, К.В. Москаленко та ін.; відп. ред. Р. А. Майданик. Львів: ЛОБФ «Медицина і право», 2020. 264 с.

2. Модернізація менеджменту та публічного управління в системі охорони здоров'я / кол. монографія за ред. Желюк Т.Л., Шкільняка М.М. Тернопіль, Крок. 2020. 560с.

Вікторія КУЛИК

здобувачка освітньо-професійної програми

«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ

Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ Тамара ПОПОВИЧ

**МЕХАНІЗМ ВПЛИВУ ГРОМАДСЬКОСТІ НА ДІЯЛЬНІСТЬ
ПУБЛІЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ**

Формування громадянського суспільства та його взаємодія з владою є актуальними питанням проведення трансформаційних змін у системі державного управління та громадському секторі економіки. Передача повноважень та ресурсів громадам на місця зумовлює потребу в активізації та посиленні спроможності громадян безпосередньо або через демократично обрані ними органи вирішувати самостійно і під свою відповідальність місцеві проблеми. В цих умовах громадський сектор є потужним інструментом впливу на розвиток публічного сектору та контролю за його діяльністю. Повноцінне, засноване на взаємній довірі співробітництво з громадськістю, налагодження конструктивного діалогу та партнерства між громадським сектором та державою дає можливість залучати якомога більше необхідних ресурсів, а отже, охоплювати широкий спектр соціальних, економічних, природоохоронних, інформаційно-комунікаційних та інших завдань, долати умовні та реальні бар'єри й ефективно вирішувати важливі суспільні завдання.

Узагальнюючи різні підходи до трактування поняття «громадська участь», його можна визначити як «систему дій, методів, інструментів та механізмів участі громадян у визначенні та вирішенні їхніх проблем у громаді» [6, с7].

У контексті управлінської діяльності громадська участь дозволяє «враховувати соціальні чинники в процесі планування, мінімізувати соціальні та політичні ризики внаслідок ухвалення та реалізації управлінських рішень, корегувати плани та поведінку влади відповідно до інтересів тих чи інших суспільних груп, а також залучати їх до процесу ухвалення управлінських рішень» [6]. Водночас, на них покладаються завдання щодо визначення, формулювання та відстоювання інтересів громади.

Так, вказуючи на роль громадського сектору економіки у процесі демократичної консолідації суспільства, дослідники акцентують увагу на декількох причинах, що обумовлюють важливість налагодження ефективної співпраці на такому рівні:

по-перше, саме через громадські організації громадяни можуть залучатися до «процесу прийняття владних рішень на національному та місцевому рівні»;

по-друге, забезпечується громадський контроль за діяльністю публічної адміністрації, а також розподілом наявних ресурсів;

по-третє, здатність громадських організацій виконувати функцію «посередника між органами влади різного рівня та сприяти пошуку консенсусу між ними»;

по-четверте, володіння прийомами та механізмами забезпечення легітимації прийнятих владних рішень щодо проблемних аспектів місцевого розвитку.

На сьогодні, за висновками фахівців [1;2;3], практика залучення громадськості до прийняття рішень є мінімальною або ж формальною, а їхній вплив на діяльність публічних інституцій носить здебільшого конфронтаційний характер або ж є адвокаційним. Тобто, впровадження громадських ініціатив на сьогодні не має системного характеру, в більшості випадків вони не інституціоналізовані та не мають чіткого правового підґрунтя.

В умовах проведення реформи децентралізації суттєво зросла роль громадських об'єднань у місцевому самоврядуванні та забезпечення їх участі у вирішенні проблем місцевого характеру. На сьогодні у розвинених країнах виробилися успішні практики залучення громадськості до вирішення місцевих справ та прийняття безпосередньої участі в процесах прийняття рішень на місцевому рівні. Перед Україною, на її шляху демократичних трансформацій, стоїть завдання розвитку та урізноманітнення форм співпраці громадян з «владною задля вирішення нагальних питань, як національного, так і місцевого значення, яка може бути реалізована шляхом запровадження безпосередніх форм участі громадян у місцевому самоврядуванні».

Особливе місце у процесах забезпечення безпосереднього впливу

громадськості на процеси управління місцевим розвитком таким її формам як: громадські слухання; місцеві ініціативи; органи самоорганізації населення; збори громадян за місцем проживання.

Залучення громадян до участі у вирішенні місцевих справ реалізується через: місцеві референдуми; громадську експертизу; консультації з громадськістю; спільне ухвалення рішень та контроль за їх реалізацією; громадські ради; місцеві вибори; робота в органі місцевого самоврядування експертами, консультантами, контролерами на добровільних засадах; створення груп стратегічного планування тощо.

Засобами впливу громадян на владу та відстоювання свої прав, згідно чинного законодавства [5] є: «звернення громадян (пропозиції, скарги, заяви); оскарження рішень; мирні акції протесту (мітинги, пікети, страйки); петиції; відкликання депутатів місцевих рад та дострокове припинення повноважень голів громад». До інших форм активності громадськості та способів впливу на владу можна віднести: проведення публічних заходів та інформаційних компаній; проведення акцій «неактивного» протесту (заяви, критика рішень, відкриті звернення у ЗМІ); вивчення думки громадян та проведення соціологічних опитувань.

Підсумовуючи вищевикладене, необхідно зазначити, що чинними нормативними актами в Україні задекларовані достатньо прав та можливостей взаємодії влади з громадськістю. Однак для того щоб ці можливості справді запрацювали, варто зосередити особливу увагу на декількох ключових моментах: а) виробити чіткий системний і послідовний підхід до реалізації прав громадян на участь в управлінні державними і місцевими справами; б) забезпечити можливості для громадськості отримувати достовірну і актуальну інформацію; в) запровадити вироблені зарубіжною практикою форми громадського управління; г) переосмислити роль громадського сектору в управлінні державою та ставитися до громадськості як до рівноправного суб'єкта процесів ухвалення рішень та головного агента контролю за діяльністю влади.

Список використаних джерел:

1. Взаємодія організацій громадянського суспільства та влади у вирішенні місцевих соціальних проблем громадян. URL: <http://cisc.org.ua/wp-content/uploads/2015/10/book1.pdf>
2. Мельник В.І. Сучасні проблеми взаємодії держави та громадянського суспільства. URL: <http://repository.hneu.edu.ua/bitstream.pdf>
3. Онищенко О. С. Шляхи реформування в Україні громадянського суспільства. Правова держава : Щоріч. наук. праць ІДП НАН. 2002. Вип.13. С. 10-19.

4. Про громадські об'єднання. Закон України від 22.03.2012р. №4572-УІ (з доповненнями від 28.04.2020р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17#Text>

5. Про місцеве самоврядування в Україні. Закон України (зі змінами від 01.05.2019 № 280/97ВР / URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/280>

6. Сергієнко О.І., Ватаманюк О. Громадська участь/залучення громадян. Депутатська діяльність в округах (навчальний модуль).К. : ІКЦ «Легальний статус», 2016. 92 с.

Лілія КУСЯК

здобувачка освітньо-професійної програми «Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ
Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Аліна ЖУКОВСЬКА

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ З ПАРТНЕРАМИ В ПРОЦЕСІ РЕАЛІЗАЦІЇ МІСІЇ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Результатом реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні стало створення об'єднаних територіальних громад – абсолютно нова категорія органів місцевого самоврядування. Ці утворення отримали широкий спектр повноважень, а також самостійність в ухваленні рішень і ширші можливості для діяльності завдяки фінансовій автономії. Така практика відповідає Хартії місцевого самоврядування, яку ухвалила Рада Європи 15 жовтня 1985 року у Страсбурзі. Хартія трактує поняття самоврядування як «право і спроможність місцевих громад здійснювати регулювання та управління суттєвою часткою публічних справ, під власну відповідальність, в інтересах місцевого населення» [1].

Кожен орган місцевого самоврядування, як будь яка інша публічна організація, має свою місію. Місія – це концепція діяльності, яка визначає зміст і мету існування публічної організації [2, с. 46]. Приватні підприємства формулюють свою місію не тільки, щоб визначити основну мету своєї діяльності, але перш за все, щоб виділитися на конкурентному ринку. Таким чином місії приватних підприємств відрізняються одна від одної, вони виступають відмінною рисою кожної з них. Щодо органів місцевого самоврядування можна сказати, що вони всі мають спільну місію – найкраще задоволення колективних потреб мешканців і забезпечення завдяки цьому найвищої якості життя місцевих спільнот. У той же час це означає також безперервний і всебічний розвиток таких спільнот [2, с. 46].